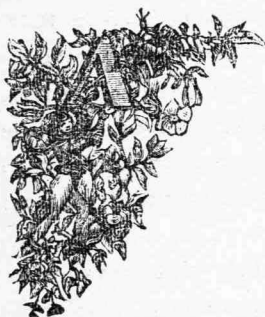

ΜΙΑ ΑΤΟΜΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΙΣ

ντικρυς τοῦ λεγομένου Κάστρου ἐν Ἰωαν-
νίνοις μικρόν τι πρὸς βορρᾶν ἦτο ἡ ἀγορὰ
ἢ τὸ τότε καλούμενον παζάρι, τὸ μᾶλ-
λον φοιτούμενον μέρος ὑπὸ τῶν κατοί-
κων. Συνίστατο ἐκ πολλῶν ἀκανονίστων
διόδων μὲ πρατήρια, δροφῶν χαμηλῶν καὶ
ἐξεχουσῶν. Τὰ διάφορα συνάφια εἶχον ἕκα-
στον ἐνταῦθα χωριστὰ τὸ τμήμα του καὶ

τοὺς παρασίτους κύνας του Μολοσσικῆς καταγωγῆς.

Αἱ ἀποκρέω τοῦ 1820 δὲν ἦσαν ὁ συνήθης χαρμόσυνος μὴν
τῆς πόλεως ταύτης, καθ' ὅς εἰς τὰ προηγούμενα ἔτη οἱ κάτοικοι
ἐπιλήσμονες γινόμενοι τῶν αἱματηρῶν σελίδων τῆς τεσσαρακον-
τεκετοῦς τυραννίας των μεθ' ὁρμῆς βακχικῆς πανηγύρεως παρεδί-
δοντο ἐπὶ πολλὰ ἡμερονύκτια εἰς τὰς χαρμοσύνας τῶν ἑορτῶν
τούτων διασκεδάσεις. Εἰς τὰς ἐδοὺς τῶν Ἰωαννίνων τὴν τῆδε
κακεῖσε ἐφαίνοντο ὀλίγοι προσωπιδοφόροι καὶ ἠκούοντο ὄργανά
τινα μουσικά. Οἱ πράκτορες τοῦ Ἀλῆ διέτρεχον τὰ διάφορα συν-
άφια τῆς ἀγορᾶς ταύτης, τὰς διαφόρους συνοικίας τῆς πόλεως
μέχρι τῶν προαστείων τῶν πενεστέρων Ἀθιγγάνων προσφέροντες
τὰ πολυκροτα δῶρα τοῦ Βεζύρου πρὸς τοὺς κατοίκους.

Ἄλλὰ φεῦ! Τὰ δῶρα ταῦτα ἦσαν τὸ ἐμβλημα τοῦ πένθους,
ἦσαν ὅ,τι ἠδύνατο καὶ τὰς ἀποκρέω τῆς ἰδίης Ῥώμης νὰ μετα-
βάλῃ εἰς κηδείας. Ἐπεμψε δύο κοιλά σίτου πρὸς μίαν πτωχὴν γυ-

νακία, ένα ωραϊον ἵππον πρὸς εὐπορον Ἀλβανόν, διακοσίους σάκ-
 κους κηφὲ πρὸς μεγαλέμπορον Ἰωαννίτην, ἐν ὠρολόγιον πρὸς
 τὸν Ἀρχιερέα ἢ τὸν Ἠγοούμενον, μίαν χρυσὴν ταμβακοθήκην πρὸς
 τὸν δημογέροντα, ἐν χρυσοδεδεμένον σύγγραμμα πρὸς τινὰ κα-
 θηγητὴν ἢ ἐν ζεύγος πιστολίων πρὸς τινὰ ὄπλαρχηγόν καὶ ἐπε-
 ρίμενε συγχρόνως τὴν ἀμοιβὴν παρὰ τούτων εἰς μετρητά, τὴν
 ὁποίαν ὁ ἴδιος προσδιώριζεν εἰς τριπλάσιον καὶ πολλακίς πεντα-
 πλάσιον ποσὸν τῆς ἀξίας τῶν δώρων, δι' ὧν ἐφιλοδώρει τοὺς κα-
 τοίκους. Ἡκουσθὴ ποτὲ εὐγενέστερος τρόπος φορολογίας! Ἡ πό-
 λεις λοιπὸν ἔγεμε θρήνων, αἱ δὲ ἀποκρέω ἦσαν μόνον ὀνομαστι-
 καί. Ἐν μιᾷ περιπτώσει ἡ χήρα τοῦ Ἀναστασίου Ἀργύρη Βρετ-
 τοῦ ἐνὸς τῶν εὐεργετῶν τῶν Ἰωαννίνων, πρὸς ἃν ὠφείλετο ἡ οἰ-
 κοδομὴ τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρίνης τοῦ Νοσοκομείου, ἐπίσης
 τὸ ταμεῖον διὰ τὴν περίθαλψιν τῶν πεφυλακισμένων, διάφοροι
 ὁδοί, γέφυραι, καὶ παντοῖα φιλανθρωπικὰ καταστήματα, πλὴν
 οὔτινος τὴν περιουσίαν μετὰ θάνατον σφετερισθεὶς ὁ τύραννος
 τὴν δυστυχεῖ ταύτην κυρίαν εἶχε καταβυθίσει εἰς ἀληθὴ πενίαν,
 ἡ χήρα λέγομεν τοῦ αἰοιδίμου τούτου ἀνδρὸς εἶχε καταδικασθῆ
 νὰ δεχθῆ δέκα κοιλὰ σίτου ὡς δῶρον, ὀφείλουσα ὅμως νὰ τὰ πλη-
 ρώσῃ τριπλασίως τῆς εἰς τὴν ἀγορὰν ἀξίας των. Αἱ φωναὶ καὶ
 οἱ ὄδυρμοὶ τῆς ἀγαθῆς ταύτης γραίας ἦσαν τοιοῦτοι, λέγει ὁ πε-
 ριηγητῆς κ. Σμάρτ-Γιούζ, ὅστις ἔτυχε νὰ καταλύῃ ἐν τῷ οἴκῳ
 αὐτῆς, ὥστε ἠναγκάσθη ὁ ἴδιος μετὰ τοῦ συνταξιδιώτου του
 κ. Πάρκερνὰτὰ πληρώσωσιν, ὅπως τὴν ἀπαλλάξωσιν ἐκ τῶν συ-
 νεπειῶν.

Ἄλλ' αἱ ἀποκρέω τοῦ 1820 ἐν Ἰωαννίνοις ἦσαν νεκραί, ὄχι
 μόνον διὰ ταῦτα ἀλλὰ καὶ διότι ἅμα ἐκηρύχθη παρὰ τοῦ Σουλ-
 τάνου ἔκπτωτος ἡ πόλις ἐπλημμύρησεν Ἀλβανῶν, οὓς ἐκ τῶν ἀ-
 ποτάτων τῆς ἐπικρατείας του ἐνταῦθα συνεκέντρωσε πρὸς φρίκην
 τῶν κατοίκων. Ἡ πόλις αὕτη ἡ περιέχουσα τότε τεσσαράκοντα
 χιλιάδας κατοίκους ἠναγκάσθη νὰ χορηγήσῃ εἰς χιλιάδας τούτων
 καταλύματα, οὔτοι δὲ περιεφέροντο ὡς ἄγριοι λύκοι μὲ τὰ χρυσᾶ
 ὄπλα των καὶ τὰς βουκολικὰς κάπας των καθ' ὁμάδας εἰς τὰς
 ὁδοὺς τῆς ἀγορᾶς ἢ ὡς οἱ μολοσσοὶ κύνες ἐκάθηντο ἢ ἦσαν ἐξη-

πλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ Βεζύρης περιῆλθεν ἐν πρώτοις ἔφιππος τὸ μέρος ἐν ᾧ ἦσαν συνηθροισμένοι οἱ ἄτακτοι οὗτοι, ἀκροαζόμενος τὰ παράπονά των καὶ δεικνυόμενος ὅσον ἡδύνατο πρὸς τοὺς κατοίκους δημοτικός. Εἶτα ἀφιππέυσας εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν φρουραρχεῖον τῆς ἀγορᾶς διανεμὼν διὰ τοῦ ἀρχιταμίου του πρὸς ἕκαστον τούτων τοὺς μισθοὺς των πληρονομήτους ἐκ τῶν χρημάτων τῆς ἀργυρολογίας, ἐνταυτῷ ῥίπτων καὶ τινα ἀστεῖσιν πρὸς τὸν μὲν ἢ δὲ ἀμφοτέρων τῶν φυλῶν κατ' ὄνομα κρᾶζων τοὺς ἀξιωματικούς καὶ προὔχοντάς των.

Ἄλλ' ἢ εἰκὼν αὕτη ἦτο ποιικίλη διὰ τὸν ὀφθαλμὸν ὡς χορηγὸς θέματος ἀξιοσπουδάστου τοῦ ἐπικρατοῦντος τότε ἐν Ἰωαννίνους πολιτεύματος. Τῶν Μιρδιτῶν ἡ στολή μὲ τὸ ἐρυθρὸν σαρίκιον καὶ τὸ ἱματίδιον τοῦ Ταγκρέδου καταγωγῆς Λατινικῆς, θρησκείας καθολικῆς καὶ γλώσσης ἀναμίχτου Ἰταλικῶν λέξεων εὕρισκετο εἰς ἀντίθετον μὲ τὰς τῶν Γκέκιδων, τῶν Τόσκων καὶ λοιπῶν Σκηπετάρων οὐχ' ἦττον τερπνότεραι εἰς τὸ εἶδός των. Καὶ ὅμως τὸ *Karabali*, ὡς ἐσυνείθιζον νὰ τὸ ὀνομάζωσιν, ἦτο νεκρόν. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην εὕρισκετο ὁπότεν ἀνὴρ προβεβηκὼς μὲ λευκότητα, ὡς *κάμβακα*, *πώγων*, ὑψηλὸν μέτωπον καὶ ἦθος φιλοσοφικόν, διερχόμενος ἐκεῖθεν ἐγκρίτεσε μετὰ σεβασμοῦ πλὴν ἀξιοπρεπῶς τὸν Βεζύρη καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του ὅπως ἐξέληθαι τῆς Ἀγορᾶς.

— Κύρ Μπαλάνο, κύρ Μπαλάνο . . . ἔλα δῶ, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Τυράννου.

— Ὁ Καθηγητὴς οὗτος, οὔτινος τὸ ὄνομα μέχρι νῦν τυγχάνει γνωστὸν προσήγγισε ποιήσας δεύτερον βαθὺν χαιρετισμόν.

— Κάθησε δῶ κοντά μου κύρ Μπαλάνο . . . πρόσμενε λιγάκι νὰ μοιράσω τοὺς λουφέδες τῶν παιδιῶν καὶ θὰ σὲ πέρνω νὰ πᾶμε στοῦ κύρ Ἀλέξη, ποῦ μοῦ δίνει ἀπόψε μεγάλο γιόμα! . . . ἔχουμε, μπύρο μου, νὰ μιλάμε πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ καλὸ τῶν ῥωμιῶν . . . Μὲ καταλαβαίνεις τί θέλω νὰ πῶ κύρ Μπαλάνο . . . θ' ἀρθῆ καὶ καὶ ὁ φίλος σου Ψαλλίδας . . . τζιμπούκι, καφφέ . . . γιὰ τὸ δάσκαλο.

Ὁ Ἀρχικαθηγητὴς τοῦ ἀρχαίου ὑπὸ τοῦ φιλογενοῦς Γκιόνη

συστηθέντος γυμνασίου τῶν Ἰωαννίνων ἐκάθησε καπνίζων παρὰ τῷ φιλόφρονι Σατράπη, ὅστις εὐρίσκατο εἰς τὴν μεγαλειτέραν εὐθυμίαν, ἐν ἧ ποτε εἶδον τοῦτον. Καθ' ὃν δὲ χρόνον ὁ Βεζύρης, ὡς ἀληθῆς Ἰουδαῖος τραπεζίτης, ἐξηκολούθει τὰς πληρωμὰς τῶν στρατιωτῶν μετρῶν καὶ μαλάσων τὰς ἐνώπιόν του ἐκ φλωρίων πυραμίδας, ἢ προσοχὴ τοῦ καθηγητοῦ προσηλώθη ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ παρασήμου, ὃ ὁ τύραννος ἔφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐβλεπε τοῦτο, ὅπερ ἦτο συγχρόνως ὁ θαυμασμός ὅλων τῶν περιεστώτων.

— Πῶς σοὶ φαίνεται, κύρ Μπαλάνο, τοῦτο τὸ ἄστρο; εἶπεν ὁ Ἀλῆς ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ὁποῖου οὐδὲν διέφρευγε. Ἐκατὸν εἴκοσι χιλιάδες κολονάτα μου κοστίζει. Τὰ ἐξ αὐτὰ μαργαριτάρια τὰ μεγαλιτέρα τῆς Εὐρώπης τὰ ἡγόρασα τριάκοντα χιλιάδες κολονάτα, τοῦτο τὸ μεγάλο μπριλάντι τὸ ἀγόρασα ἀπὸ τὸ Βασιλέα Κάρολο τῆς Σβηκίας ἐξήντα πέντε χιλιάδες τάλληρα καὶ μαζὺ μ' ὅλα τ' ἄλλα τοῦτα μπριλάντια τὸ ἕκκα ἓνα ἄστρο, σὺν ἐκεῖνα ποῦ φοροῦνε οἱ φράγκοι σου. Τοῦτο θάνατι ἀπὸ δῶ κι' ὀμπρὸς τὸ βραβεῖό μου καὶ θὰ δώσω παρόμοια φτινότερα στοὺς ἐλλεκτούς μου. Σὺν ταῖς λέξεσι ταύταις ὁ Βεζύρης ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ στήθους αὐτοῦ τὸ πολυτίμον παράσημον καὶ τὸ ἐνεχείρισε πρὸς τὸν καθηγητὴν, ὅπως καλλίτερον τοῦτο ἐπεξεργασθῆ. Ἀμφιβάλλομεν ἂν εἰς τῶν μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης ἔφερε ποτε παραπλήσιον παράσημον εἰς τὸ στήθός του.

Ἐγκαταλιμπάνοντες ἐνταῦθα τὸν Βεζύρη καὶ τὸν καθηγητὴν μεταβίνομεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀλεξίου Νούτζου διοικητοῦ τοῦ Ζαγυρίου καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων ὑπὸ τοῦ Βεζύρου. Δύο ἡμέρας πρὸ τῆς παρουσίης εἶχεν ἀυθορμήτως πέμψει τοὺς διαγγελεῖς του ὁ Σατράπης, ὅπως κοινοποιήσῃ τῷ Νούτζῳ ὅτι ἐμελλεν ἀπόψε νὰ γευματίσῃ μετὰ τούτου. Διὸ ἐπεθύμει συγχρόνως νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἀξιολογωτέρους τῆς Γραικιτικῆς κοινότητος εἰς τὸ γεῦμα τοῦτο. Ὁ δολόφρων Βεζύρης ἐζήτει ἀυτόκλητος, καθ' ὃν χρόνον ἐφορολόγει τὰ Ἰωάννινα διὰ τὸ ἐν στοιχείῳ μεταβάλλων ταῦτα εἰς Ἀλβανικὸν στρατόπεδον, νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν δημοτικὴν τητὰ του διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς τὸ ἔτερον.

Ἡ τιμὴ ἦν ἀπένεμεν εἰς τὸν Ἀλέξιον Νουτζον εἰς προηγούμενα ἔτη ἤθελεν εἶσθαι τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐρεθίσῃ τὴν τε φιλοδοξίαν καὶ ζηλίαν τῶν ἰδίων υἱῶν τοῦ Μουκτάρη καὶ Βελῆ, πλὴν τώρα τὰ πράγματα ἤλλαξαν. Ἡ-ο ἔκπτωτος τοῦ βαθμοῦ του, καὶ τοῦτο ἤρχισεν ἤδη νὰ γίνηται γνωστόν, τὸ δὲ πνεῦμα τῆς φιλικῆς Ἐταιρίας εἶχεν ἐξυπνήσει πολὺ τὴν μερίδα τῶν αξιολογωτέρων ἀνδρῶν τῆς πόλεως ταύτης, ὥστε δεχόμενοι τὴν πρόσκλησιν, ἐποίουν τοῦτο μᾶλλον χάριν διπλωματίας καὶ φόβου, ἢ ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἐλαχίστης φιλοδοξίας.

Ὁ οἶκος τοῦ Ἀλεξίου Νουτζου ἦτο ἐν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων Μεγάρων τῶν Ἰωαννίνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἐν τῇ εἰσόδῳ του ὑπῆρχεν εὐρύχωρον περιούλιον, ὅπερ ἦτο πλήρες, ὡς καὶ ὁ ἐκτενὴς πρόδρομος, Ἀλβανῶν στρατιωτῶν, Ἑλλήνων παλληκαρίων, καθάσιδων καὶ τσαούσιδων καὶ παντὸς σώματος πολιτοφυλάκων. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ ὁδὸς εἰς μεγίστην ἀπόστασιν ἦτο πεφραγμένη ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν καὶ πάσης ἡλικίας.

Εἰς τὴν πρώτην παστάδα ἐπαιάνιζεν ἡ πολυὸργανος Μουσικὴ τοῦ Σατράπου, τὴν ὁποίαν προῶρως ἔπεμψεν ἐνταῦθα καὶ ὠρχοῦντο πολλοὶ μείρακες ἐνδεδυμένοι πολυπρεπῶς μὲ ἐρυθρόχρυσον μέταξαν καὶ ἀργυροῦς κεστούς. Οἱ χοροὶ τούτων δὲν ἦσαν ὅμως οἱ ἀναιδεῖς ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ὁ ἀναγνώστης εἶδε πρότινος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἦσαν Ἡπειροθετταλικοὶ στρατιωτικοί, βουκολικοὶ ἢ ἀγροτικοί. Προσεγγιζούσης τῆς νυκτὸς τὸ μέγαρον κατεφωτίσθη ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς διὰ λυχνούχων, λυχνῶν καὶ λαμπτήρων, καὶ διὰ φανῶν καὶ πυρῶν καὶ μικρῶν σφαιρικῶν λυχνίσκων εἰς διάφορα σύμβολα καὶ ψφία κατατεταγμένων.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς, ἐν ἣ ἀνεμένετο ὁ Βεζύρης ἐκάθηντο, περιεφέροντο ἢ ἔσταντο ἔρθιοι πολλοὶ κύριοι. Μεταξὺ τούτων διεκρίνοντο ὁ Ψαλλίδας καθηγητῆς τῆς ἐτέρας σχολῆς τῶν Ἰωαννίνων τῆς ὑπὸ τοῦ Πικροζῶν θεμελιωθείσης καὶ διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Ἰταλικῆς καὶ Γαλλικῆς γλώσσης, ὁ Σακελλάριος Ἰατρός τοῦ Μουκτάρ πασσᾶ καὶ Ἀλῆ πασσᾶ, ὁ Δημήτριος Δρόσος ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Μουκτάρη, ὁ

μεγαλέμπορος και πρεσβύτης Σταυρός, ὁ Ἱατρὸς Βελαρᾶς, οἱ ἀρ-
ματωλοὶ Στουρνάρης, Βαρνακιώτης, Ζόγκος, Ἴσκος, καὶ Ἀλεξάνης
Βλαχάκης ἐλθόντες εἰς Ἰωάννινα διὰ προσκλήσεως τοῦ Ἀλῆ, ὅπως
μὲ τοῦτον διαπραγματευθῶσι συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν, ὁ Λάμ-
πος Νάκος, ὁ Ἰωάννης Φίλων, ὁ Νικόλαος Λασπᾶς, ἀρχισταυρι-
στῆς Πεντεδέκας, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου Θρασύβου-
λος, ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδρουτζος, ὁ Νικόλαος Βρεττός, ὁ Ζοβάνης
Μελᾶς, οὐτινος παράνυμφος ἦν ὁ Νοῦτζος καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τῶν
Ἰωαννίνων μετὰ δύο πρωτοσυγγέλλων καὶ διάφοροι ἄλλοι κληρι-
κοὶ ἦσαν ἐπίσης ἐκεῖ.

Ὁ Ψαλλίδας, ὡς λογιώτατος, ἄκρως ὀμιλητικὸς καὶ ὡς οἱ ὀλί-
γοὶ γραμματισμένοι ταύτης τῆς ἐποχῆς, μᾶλλον δεικτικὸς εἰς τε
τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους του αἰείποτε, ἐπέμενε νὰ ἐπιβάλλῃ
τὰς ἰδέας του πρὸς τοὺς ἄλλους. Φανατικὸς θιασώτης τοῦ Ἀλῆ-
Πασσᾶ, μολονότι ἠσπᾶσθη τὸ πνεῦμα τῆς Ἑταιρίας καὶ ἄκρως
πατριώτης ἐφρόνει, ὅτι οὐδέποτε οἱ φιλικοὶ ἤθελον εὐδοκιμήσει
ἄνευ τῆς ἀρχηγίας τοῦ πάτρωνός του. Ὁ Καθηγητὴς οὗτος περιη-
γηθεὶς διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ τὰ πλεῖστα τῆς νεότητός
του ἔτη διανύσας ἐν Πητρούπολει, ἐν ἧ εἶχε συγγράψαι τὸ εἰς τὴν
Αἰκατερίνην ἀφιερωθὲν δοκίμιόν του. «Περὶ τῆς ἀληθοῦς εὐδαι-
μορίας καὶ τῶν θεμελιῶν ἀπασῶν τῶν θρησκειῶν», ἔτρεφεν ἀ-
παιτήσεις υπερτέρας σοφίας τῶν λοιπῶν Ἰωαννιτῶν, ὥστε συ-
χνότατα εἰς τὰς ἀμφισβητήσεις αὐτοῦ υπερβαίνων τὴν ἰσορροπίαν
καὶ ἀξιοπρέπειάν του καὶ καταπλημμυρούμενος ὀργῆς ἐγένετο γε-
λοῖος. Πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Σατράπου ἐγένε τὸ θέμα σφοδρᾶς
ἔριδος διὰ τὴν συσσωρεύσειν τῶν Ἀλβανῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, τὴν
θέσειν τοῦ Βεζύρου ἀπέναντι τοῦ Σουλτάνου καὶ διὰ τὰ ἀβροδά-
πανα δῶρα τῶν ἀποκρέω. Ὁ κ. Ψαλλίδας λοιπὸν ἐρητόρευε πρὸς
τὸν Ἀρχιερέα Ἰγνάτιον, πρὸς τοὺς κ. Σακελλάριον, Βελαρᾶν, Δη-
μήτριον Δρόσον καὶ λοιπούς, ὡς ἄλλος Ἀσχύνης ὑπὲρ Φιλίππου
τοῦ Μακεδῶνος.

— Ὅτι ὁ βίος τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, ἄρχοντες, γέμει
ὤμοιότητων, ἐξηκολούθει ὁ Καθηγητὴς οὗτος μετὰ ζέσεως, οὐδεὶς
δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Ἀλλά, πανιερώτατε, τίς μεταρρυθμιστῆς